

מאימתי פרק ראשון ברכות

١٢

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ד מהלכות ק"ש
הלכה א [ב] סמג עשין יח
טור שו"ע או"ח סימן ע
סעיף ג:

נא ב מיי פ"ד מהלכות
תפילין הלכה יג ופ"ד
מהלכות אבל הלכה ט סמג
עשין [דרבנן] ז טוש"ע או"ח
סימן לח סעיף ה ויו"ד סימן
שפח סעיף א:

ג [מיי] פ"ב מהל' ק"ש הל'
ב טוש"ע או"ח סי' סג סעיף
: [א]

נב ד (מ״י) וּמוֹשׁ״ע שֶׁס׃
ה [מ״י] פ״ו מֵהֶל׳ סוֹכָה הֶל׳
ח מוֹשׁ״ע אִו״ח ס״י תִּרְלָד
סעיף 7]:

גג ר מיי פ"א מהלכות ק"ש
הלכה ה סמג עשין יט
טוש"ע או"ח סימן נט וסימן
רלו סעיף א:

רבינו חננאל

בזה הלל מפרשינו
 קורין בן יושבין בן
 משין בן מולחין בדרן,
 ויש ולביתן בדרן, והא
 דמי בשבבן ובקומן,
 ללמון שחייב אדם
 לקרוא ארבע פעמים, אדם
 בשעת שכיבה והוא כשה
 מעליבת ואחת כשה
 שדרן בני אדם ועומין
 הן השנה והן הוא קרי
 [שמעין] לשלחתי. וביש
 היא קרי רביית הלל פוסק
 וזה ולביתן בדרן מן
 לעוסק במצוה שפטר
 חייב מדרא כתיב כשה
 אילל בליתן, בליתן בדרן
 מתיבית מלון שפע מינה.
 וקריא על כתיב הלל דמינה
 בן עומדין בן יושבין בן
 משין בן מולחין בדרן
 בן עוסקין במלאתן קורין
 קריא שפע ויוצאין די
 חובה. והא דאמר רב יהודה
 בפריקין דקאמר דעל לבבן
 כמדימא, דל שאם היה
 יושב, עומד וקרא מעומד,
 אילל שאם היה מולח
 בדרן עומד וקרא דעל דע
 לבבן, וכמאן ואילן קרא
 כשתה וחקל.

[illegible]

רבי ניסים גאון

וְהָאָמֵר רב אבא רב זבדא
אמר רב אבא חייב כל
העצו האמור; בתורה חל
מן התפילין מפני שנאמר
בהן פאר ב' ואלו מגלחין
במזנה (דס"ו) גרסי' אבל
אסור להניח תפילין
אוקרא ליה רחמ'
ליחזקאל (יחזקאל כד) פארן
חבשו עיך מכלל דכולי
עלמא אסירי ובסוף פרק
חזקת (בבב דף טו) כן דרשין
על זה שמחתי אמר ר'
יצחק אפר מלה
שבראש חתנים בעצ מניה

שנאמר בהם פאר. פרש"י ואכל מעולו צעפר קרנו ואין נאה לתת פאר תחת אפר. ואמ"ת ולמה לי האי טעמא תיפוק ליה מדאמר ליחזקאל פארק חבוש עליך מכלל דלכולי עלמא אסור. ומיזן השר מקווי דלרין טעמא של רש"י כי היכי דלא נילף שאר

מלות מתפילין מקל וחומר. א
כרץ טעמא דרש"י לחייבו בתפילין
לאחר יום ראשון ולא שייך מעולל
זעפר קרנו אלף זיוס ראשון דוקא:
תני רב יוחנא עשה כבית שמאי
עשה רבי יוסף אמר עשה
כב"ש לא עשה ולא בלום. וא"ת
פשיטא דאין הלכה כמותן. וי"ל
הואיל וז"ש מחמירים על האדם טפי
מז"ה לא שייך לומר פשיטא. דהא
דעשה כז"ש לא עשה ולא כלום היינו
היכא דז"ש מקילין וז"ה מחמירין
אזל הכא בז"ש לא פסלי ז"ה דדרי
ז"ה. אזל תימא א"כ מה מיימי
מסוכה כו' לא קיימת מלות סוכה כו'
ופירש"י דכי היכי דמי עשה כז"ה
לא עשה ולא כלום לז"ש אף העושה
כז"ש לא עשה ולא כלום לז"ה ומאי
קא דמדה התם פסלי ז"ש לגמרי מה
דמכזרי ז"ה. אזל הכא קרא קרית
שמע כז"ש אליבא דר"ה יע"כ. ע"כ
פירש הר"ר טעמיה דקא דמדה מה
מדקאמר לא קיימת אע"ג דמן הדין
יאל שיהי צראשו ורובו צסוכה אינו
אסור אלף גזירה שמא ימשך אחר
שלתו. כה"ג בני ק"ס אע"ג דמן
הדין יאל צדיעצד כיון דלז"ה אין
נכון כדאיתא צמניתין כדאי היית
לחוד צעלמן. אס עשה כז"ש לז"ה
לא עשה ולא כלום. וי"ל מוספות סוכה

ג. ד"ה דלמן:

אחת ארוכה ואחת קצרה. פירש

רש"י ארוכה אחת ואמונה.
קצרה השנינו. ותימה להשיבנו
גמי ארוכה הרבה ותדע מדלא קא
חשיב ליה בתוספתא בדי הקצרים
ועוד פעמים שמאריין הקצה
בתוספתא כמו אור יום הקץ. ועוד
ואחת ואמונה פעמים שמקצרין זה
מחד כדאמרין לקמן למ"ד אין
אומרים פרשת ציית צלילה הוא קא
מסיים מודים נחנו כך שהזאתו
מתנאים וכו' צריך היה קורא
(לקמן ד' י"ע) וגראה לר"ם דהכל קאי
(י) בצמת ואמונה אחת ארוכה והאחר
קצרה כלומר בין יאריך זה בין יקצר
צ"ה כלקמן. וכן אשכחנא התם
(ביבמות ד' מא.) אחת ארוכות
ואחת גשאות אחת בתולות ואחת
בעולות: **מקום** שאמרו פספס.
בברכת פיטות ובברכת
בבון

המנחות אין לו להאריך:
ורצנ

ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית ב"ש הפוסלין וב"ה לב"ש מעשה שהלכו זקני ב"ש וזקני ב"ה לבקר את ר' הו' שהיה ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית ולא י"מ שם ראיה אף הם אמרו לו א"כ היית נוהג לייבץ קיימת חמץ בר ציצק אמר עשה כדברי בית שמאי חייב מיתה ב"ש וסכנתי מפני הלסטים אמרו לו כדאי היית בדרך שנים לפניך ואחת לאחריה ובערב מברך שנים מרו להאריך אינו רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך לחתום: גמ' מאי מברך אמר ר' יעקב א"ר אישעיא יוצר

גב' ששנדך צבידך פרט לעוסק במזוה. לקמיה מפרש מאי משמע:
ששנדך דדרך פרט לחסן. ואע"ג דחסן נמי עוסק במזוה
 הוא אי לא קרא יתירא לא נפקא לן מקרא קמא דכיון דעוסק במזוה
 לא חשיב בקרא זהדיא אלא מיעוטא בעלמא הוה דקא דרשינן מביתך

וּמִמַּעֲטִינָן מִיָּה עוֹסֵק בְּמַלְאכַת מְלֹא
לְדַחֵיב טַרְדָּא אֲבָל חָתָן לְטַרְדָּא
לְמַחֲשָׁבָה צַעֲלָמָא הוּא שְׂמַחֲשָׁב עַל
עוֹסֵק בְּתוֹלִים אִי לֹא קָרָא יִתְרָא לֹא
הָיוֹם אֵם בְּהוֹלָה פְּטוּר.
בְּמַחֲשָׁבָה צַעֲלָמָא הוּא שְׂמַחֲשָׁב עַל
עוֹסֵק בְּמַלְאכַת מְלֹא: מִי
פְּרַט לְעוֹסֵק בְּמַלְאכַת מְלֹא: דִּי דִדְךָ.
וּבְלִפְתָּךְ הוֹקֵשׁ לְדָרְךָ: מִי
עֹסְקִין כּו'. כְּלוּמָר מִנֵּן דְּדִדְךָ
לְחֹדֶר אֲחֵיר קִירָא הָא קִרָא
בְּרַב חֲתָמָא כְּהִי וּמִיָּהלָּה מַחֲשָׁבָה

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הָאֵנֶק דִּים מַתִּים אָבֵל
לֹא תַעֲשֶׂה פֶּאֶרְךָ חֲבוּשׁ
עָלֶיךָ וְנַעֲלִיךָ תִּשִּׁים
בְּרִגְלֶיךָ וְלֹא תַעֲטֶה עַל
שִׁפְסָם וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא
תֹאכַל:

הגהות הב"ח

עיריד עירדא דמלוה. וכיון דאין
מימינעווען צעלמא דרשיין פערט
לחתן עומטאן אסאך ממשעס מיניי
דמלוה: וז"ה אמרי קו. נהי
דקרא למדער מיניי פערט לחתן
אמא ממילא ש"מ בלעת ידיך
הוא דמחייבת אצלמא
דכרך נמי קרי: עוסקין
בצמלאותן וקורין. לקמן (דף טז.)
היינון לה דקרא שני: (דף טז.)

[illegible]

מוסף רש"י

עשה ולא כלום לדברי ז"ש אף
העושה כדברי ז"ש לא עשה ולא
כלום לדברי ז"ה: **בַּרְנָנִי נִשְׁחַד**
מִמֶּנִּי מִמֶּנִּי מִמֶּנִּי כְּדֹאמֶר צְבִּרְכוֹת
יְרוּשָׁלַיִם שֶׁעַד צְבִּרְכוֹת הָלְלוּ עַל שֶׁ
הָיָה (קט) שֶׁעַד צִיּוֹם הַלְלָתָן:
אֲחֵתָה אֲרוּכָה וְאֵחָה קִצְרָה אֲשֶׁתִּי
לְאִחֵרָיָה דַּעֲרַבִּית קָאִי (נ"א אֲרוּכָה
אֲחֵתָה וְאִמּוֹנָה קִצְרָה הַשְׂכִּיבִנוּ):
לְחַסּוֹס. צְבִּרְכוֹן: שָׁלָה לְחַסּוֹס. כְּבוֹן
צְבִּרְכָתָה הַפִּירוֹת וּמִנּוֹת: גְּבִי' מֵאִי
מִמֶּנִּי. שְׁתִּים לִפְנֵיהֶּ דֶּשְׁחַר מֵאִי יִהְיוּ:
יִבֵּר

דתנן אמר ר"ט אני הייתי בא בלחוב בעצמך שעברת על דבר לפניה ושנים לאחריה אחת אר לחתום אינו רשאי שלא לחתום

ורויה דלתי יכול לעקוט בשנים כחדא (עו). והאי לא טרדי. כוונת אלמנה לא טרדי ויכול לקיים את האי דפרין משמע ליה עזרתו ופטרותו לפי שאני יכול לכין את לנז, והכין אפילו כענין שפיטנו במה נאמר בהא. ואכל לא נז פהר הוא וכשפארמח מלאה ענינא שאני אכל (עו): חו' דלכל מעולן נאמר (מכותב) (עו). ההא טרדי בדרמא. ואשמעין קרל לא מייזיל להסיר דעמו ממחזקתא של ענינא מלואה וקסיל להנארום בדר ממו, חו' מיזי להנערע (עו). ומרדכי וקורניו ישיבבו וקורניו

ראשונה בשביל זו הבאה עלי, אלא יעסוק בראשונה וימן לנו להיות בקי בדבר (סוכה שם). **הבא טריד טרדא דרשות**. שא"ע פ' שו"א ומדין לא תריד למיתא, יושבין לא תריד למיקס אלא כי אורחיהו (מחזור ויטרי סי' יא). **משם ראייה**. בתמיה (סוכה כח.).